

Pravdivý příběh z doby, kdy byla víra zločinem.

Jak jsem rukoval.

Vchodové dveře za mnou tiše zacvakly, brána jako obvykle, vrzla a já jsem spěchal na nádraží. Byl obyčejný říjnový den. Kdybych v té chvíli věděl co mě v následujících dnech, týdnech a měsících čeká, asi by pro mě bylo všechno daleko těžší.

Před několika dny mi poštou přišel povolávací rozkaz. A protože se psal rok 1983, znamenalo to strávit nedobrovolně celé dva roky v uniformě za zdmi kasáren. Jen oficiální propaganda tvrdila jak si mladí muži s radostí plní svou vlasteneckou povinnost. Ale kdo by byl ochoten nasazovat život za stát plný nesvobody a lži?

Kola vagonu monotónně klapala a krajina za oknem ubíhala někam dozadu. Někam pryč kam už se dlouho nepodívám. Seděl jsem tiše na svém místě a hlavou se mi honily myšlenky. Myšlenky negativně ovlivněné vším tím co jsem zatím slyšel od všech svých známých, kteří už vojnu absolvovali.

Jel jsem vstříc neznámému, ale plný toho co mě potkalo v posledním čase. Prožil jsem totiž „obrácení“, křest a přijetí do sboru věřících křesťanů. A to bylo něco, co mi dávalo sílu a optimismus do příštích dnů plných obav z neznámého.

Paradoxně mi ovšem (s odstupem času) připadá, že v čemsi měla totalita jistou výhodu. Dá-li se to vůbec (vzhledem k umučeným a pronásledovaným lidem) tak říci. Člověk se musel rozhodnout kam vlastně patří. Ke které straně se přikloní. Popluje-li pohodlně s proudem a obětuje kousek toho čistého svědomí...no to je toho...!? A taky třeba vstoupí do komunistické strany, dostane byt, lepší plat a čeká ho postup. Snad se tolik nestane. No a přeci nikde nemusím vykládat své názory a vnitřní přesvědčení! Co je komu do toho!?

Proti tomu stojí volba stát si za svým poznáním a přesvědčením, riskovat že nebudu moci studovat, či pracovat ve svém vysněném povolání, ale zachovám si rovnou páteř. Zdá se to jako jasná volba? Naopak. Těžká volba. Rovná asfaltová dálnice, nebo strastiplná kamenitá stezka kde není vidět za nejbližší zákrut...?

Jen je jednodušší, že všechno má jaksi zřetelnější obrysy. Pravda i lež.

To demokracie a svoboda vyžaduje zralejší a zodpovědnější přístup ve všech směrech. Už nad námi není železná ruka drába, který říká co se smí, nesmí a že na vše musí vydat povolení. Svoboda je krásnější. Ale i jednoznačně náročnější.

Volil jsem to co mi srdce velelo a časem pochopil proč Ježíš říká, že jeho břemeno je lehké k unesení. Tento zdánlivý paradox je snadno pochopitelný když prožijete na své straně Boží přítomnost a moc toho, jenž ještě neřekl své poslední slovo.

Po dvou letech kandidatury jsem odmítl vstoupit do tehdejší KSČ. A další dva roky jsem byl s nepravidelnou pravidelností zastrašován, volán do ředitelské kanceláře, a bylo mi vyhrožováno, že nedokončím maturitu a skončím na samém dně společnosti.

Tehdy jsem si uvědomil, že jediné co mám, je řádka Ježíšových zaslíbení a varování před realitou. „Budou vás vodit před mocné toho světa pro mé jméno....rozdělím otce a syna, rodiče a děti...ale nebojte se co budete mluvit když vás budou vyslyšet....“ Podobné myšlenky mi probíhaly hlavou když jsem čekával v před-kanceláři ředitele onoho podniku kde jsem pracoval a třásla se mi kolena, v ústech sucho.

Jelikož jsem ovšem neustále trval na svém, že totiž věřím v Krista jako svého spasitele, nezbylo než se mne zbavit. Na členské schůzi jsem musel všem vysvětlit proč nechci vstoupit do strany, byl jsem lživě odsouzen jako lump a vyhozen. Nemohli dovolit, že někdo prostě odejde.

Vzpomínám jak schůze začala beze mne. Musel jsem čekat až si mne zavolají. Znova jsem prožíval to stejné. Co mám mluvit? Jak těm lidem mám věrohodně a srozumitelně vysvětlit co všechno jsem prožil včetně svého obrácení? Jak to přijmou? Jak to mám obhájit když Boha nikdo nevidí? Copak mi přeskočilo? Uprostřed tzv. moderní doby věřím v něco, co věda nedokáže dokázat? Ale nedokáže to ani popřít!!!.

„Pojď dovnitř!“ ozvalo se z náhle otevřených dveří. „Jako vzorný učeň jsi byl vybrán stát se komunistou. Dva roky tvé kandidátské lhůty uplynuly a ty odmítáš členství!“ V místnosti kde se konala členská schůze KSC mohlo být tak čtyřicet možná padesát lidí.

Většina těch se kterými jsem se denně potkával při své každodenní práci.

Ne. K mému údivu se na mne nedívali s úšklebky a pohrdáním jako na mladého pomatence, který uvěřil již dávno opuštěným bludům hlásaným z kazatelen kostelů. V místnosti bylo hrobové ticho, že by bylo slyšet i špendlík spadnout. Nebyl tady nikdo, s kým bych dříve měl nějaký spor či problém. Všichni jsme se každé ráno potkávali na šatně při převlékání do montérek, při práci, obědě a potom zase na umývárně po skončení práce.

„Je to lajdák, lump a proto jej strana nechce ve svém středu!“ zatím hřímal hlas předsedajícího dnešní schůzi. Všichni seděli tiše se sklopenými hlavami a hleděli někam pod stůl. Jako by tam bylo napsáno na podlaze, že dělají dobře, že mají mlčet. Proč se zastávat jednoho bláhového mladíka, který nepochopil dobu?

Možná si, ale také mnozí museli vzpomenout na dobu svého dětství. Když chodili také do náboženství.

Vážně nevím jak si Pán použil tuto situaci, ale vím jedno, že vše proběhlo rychle a relativně v klidu. Vydal jsem svědectví o své víře a byl jsem vykázán z místnosti...

Dnes v prostředí relativní svobody se člověk nemusí vyhraňovat. Nikoho nezajímá vaše víra či nevěra. Nebo spíše musí mít více jasno čím je a co chce. Jinak je snadné zbloudit a přizpůsobit se většinové společnosti. Možná právě proto si Bůh svůj vyvolený národ vždy tak přísně cepoval. Omezoval jej mnoha nařízeními a trestal při selhání. Jen tak mohli židé vyčnívat z okolních pohanských národů aniž by se pohanům přizpůsobili.

Ozvalo se charakteristické pískání brzd a vlak zastavil. Cestující hromadně vystupují a každý někam spěchá. Beru zavazadlo a vytržen ze svých úvah také vystupuji. Přemýšlím jak nepromeškat navazující spoj.

Autobus již čeká a já cítím čím dál větší napětí z toho co přinesou příští dny.

„Kam to bude?“...vytrhuje mě z myšlenek řidič autobusu. „Do kasáren prosím“....

Nevím proč, ale mám pocit že rukuji sám. Jistě, povolávací rozkaz dostalo spousta mladých mužů, ale nikdo nespěchá do místa obehnaného ostnatým drátem.

Svůj odjezd z domova plánují až tím nejposlednějším spojem, nebo popíjejí v hospodě, a s každým dalším pivem odplavují myšlenku na dlouhé měsíce strávené v izolaci.

Jedu sám. Sám? Vlastně ne. Vezu si mimo několika osobních věcí, které nám určili v povolávacím rozkaze i svoji víru.

Do svých dvaceti let jsem nevěřil, ba vírou opovrhoval a nyní ji mám jako cennou devizu. Vzal jsem totiž Bibli za slovo.

Do té doby jsem nevěřil. Nevěděl, že někomu stojím za utrpení. Nemyslel jsem, že jsem špatný. Spíše to byla sebelítost co mou mysl zaměstnávala.

Ale díky kontaktu s křesťany se mi otevřely oči. Viděl jsem jak žijí, vnímal jak mluví a jednají a toužil se stát jedním z nich.

Z okna autobusu sleduji každou zastávku a počítám kdy přijde ta moje. Konečně ! Ne že bych se těšil, ale už netoužím prodlužovat ono napětí před něčím nepříjemným. Raději ať je to tady a o to rychleji i pryč!

Bránou kasáren procházím ještě jako „civil“, občan, ale za bránou už jsem jen pouhý vojín. Kus! Číslo. Tak jako počítá farmář svůj dobytek. A i ten to dělá většinou s láskou. Tady bylo cítit jen

pohrdání a ponížení.

Poddůstojník si mě zapisuje a posílá mne do dlouhé fronty na injekci. Musíš všechno svléknout, zabalit a armáda tvoje svršky pošle domů.

Injekci dostávám ve stoje a za chůze od „lapiducha“ který má zdravotní kurz (nebo možná ani ne). Bodanec do hýždě ovšem není nic co by člověk nevydržel...Horší je pocit bezmoci a nedohlednost konce této „občanské povinnosti“.

Ostříhán dohola a vysprchován, fasuji uniformu a další svršky. Nesu plnou náruč výstroje a spolu s ostatními hledám místo svého zařazení.

„Jméno!“ Rozkřičel se poddůstojník! Nesměle jsem se představil. „Jméno!“ Ozval se nový řev a člověk se cítil jako když je přistižen při krádeži v samoobsluze. „Jméno!“ Řve dokola ona karikatura lidské bytosti, které někdo dal moc nad ostatními. A řve tak dlouho až pochopím, že před svým jménem jsem neuvedl nově nabytou vojenskou hodnost. Ode dneška přeci už nejsem člověk. Jsem vojín!

Po stresujícím dni uléhám do přidělené postele. Na ubikaci je nás několik set. V jedné ložnici pak okolo třiceti. Chodbou se nese opět řev poddůstojníka majícího službu...“přííííprávaáááá na večerkúúú....vééééčerkáááá“....

Ležím pod zeleným spacákem a můj pohled je upřený k oknu. Jako bych chtěl dohlédnout konec tohoto (zatím jen) psychického utrpení. Hlavou se mi nese vzpomínka na domov a tichá modlitba. Ani v nejmenším si nepřipouštím pochybnosti o zaslíbeních pro ty co uvěřili Bohu. Vždyť to je to co mi nikdo nemůže vzít, ani ostříhat, ani vysvléknout, ani zakázat. Je to něco co mi dává odvalu se druhý den zase probudit.

Následovaly dny a týdny nekonečného křiku a drilu. To byl ten tak zvaný přijímač, kdy byla cíleně potlačována naše osobnost a cítili jsme se jako trestanci. Pokud ovšem šlo jen o pouhou fyzickou námahu, nebylo to tak zlé. Horší bylo ponižování nebo jen snižování lidské důstojnosti. Člověk člověku se tady stal nepřitelem. Platilo to, že ti co prožili hrubé zacházení nyní hrubě zacházeli s námi. Oko za oko....

Šikana může mít mnoho různých podob. V přijímači šlo zatím spíše jen o vojenský dril. Nebyla trpěna žádná individualita osobnosti. Všichni museli zadané úkoly plnit v přesně vyměřeném čase. Jako stroje. Na povel se pracovalo, na povel odpočívalo, na povel byla zábava.

Až později jsem ovšem pochopil pravý obsah toho slova-šikana- nahánějícího husí kůže. Stejně tak mě ovšem čekalo mnoho prožitků s Boží pomocí. Ta se projevovala tak, že se děly věci nad kterými jsem se nestačil podívat.

I vojenská kontrarozvědka byla krátká na člověka, který byl pod Boží ochranou. Ale na tom vlastně není nic divného. Podívat se může jen naše slabá víra. Až později jsem si uvědomil, že vtažení do okolností a událostí, které jsem si dobrovolně nezvolil mne vedlo k onomu ideálu prosté dětské víry, která je od nás očekávána.

„Budííííííííííííííí!“...ozval se na chodbě řev a nám začal nový den. Jeden z těch sedmi set třiceti dlouhých dnů, které prožili tisíce mladých mužů v kasárnách různých vojenských útvarů rozestých po naší republice.

Víra ovšem nebyla jen mojí oporou a posilou v těžkých chvílích. Byla (jak jsem se později dozvěděl) v danou chvíli i důležitou devizou pro soudruhy v uniformách s materialistickým myšlením, duchovní oblast života člověka zcela popírajících.

Protože je obecně známo, že věřící nekradou, byl jsem z tohoto důvodu přidělen do výstrojního skladu.

A to pro mě a můj další život, v kasárnách za ostnatým drátem, mělo obrovský význam. Šlo vlastně o protekční místo, které mi ostatní „spolubojojnící“ právem záviděli.

Výstrojní sklad byl totiž ostrůvkem klidu uprostřed rozbouřeného moře. Do mých povinností skladníka, mimo jiné, patřilo i brzy ráno zatápnout pod kotly zdejší prádely. Také jsem měl povinnost starat se o místnost určenou ke střihání mužstva. Z toho plynuly nejen povinnosti, ale i čtené

výhody. Trávival jsem zde chvíle na modlitbách, při četbě Bible a při rozjímání. Zde jsem čerpal klid a sílu v prostředí neustálého stresu, drilu bez kouska soukromí.

I toho dne jsem se zde ukryl a čerpal sílu hltajíc verše z Bible. V rozkaze vyhlášeném vždy předešlého dne jsem byl zařazen do tzv. „směnky“. To znamenalo vstávat ve tři nebo maximálně o půl čtvrté ráno a naškrábat zhruba čtyři či pět pytlů brambor...z blahodárného spánku mne vytrhlo prudké zatřesení...“vstávej!..vstávej!“..Co se děje? Zamumlal jsem v polospánku a jen pomaličku mi docházelo kde jsem a oč jde. Směnka! Jasně. To je má smrt!

Každý kdo jen jedinkrát vstával na vlak nebo třeba do práce hodně brzy ráno, ví o čem mluvím. Jen velmi ztěžka jsem se posadil na posteli, spustil nohy do chladné tmy rozprostírající se po cimfe a přemýšlel jestli se mám svalit zpět do bezpečí příkrývky nebo silou celé své vůle vstát a jít za svou povinností.

Ale strach mi nedovolil udělat nic jiného než poslechnout rozum a rychle obléknout vojenské montérky. Přeci nebudu poslední a nezadám tak příčinu ke křiku mazákům.

Samotné škrábání brambor už nebylo tolik namáhavé. Snad jenom udržet oči otevřené dalo nejvíce práce.

Po skončení škrábání bylo mým dalším úkolem uklízení jídelny. Mimo „šůrování“ podlahy bylo potřeba vyčistit několik desítek mastných hliníkových podnosů. Voják co mne měl v ten den na starost, zřejmě nikdy nepoznal lásku pochopení ani porozumění. Jinak by se nemohl chovat tak jak se choval. Vzal jeden z táců a křičel : „To je čisté?“ Při tom mi zbytky vody, které ulpěly na tácu, vyléval na uniformu. „Dělej, makej! bažante“ Jeden tác po druhém padal s rachotem na zem a dotyčný zvyšoval hlas. „Hni sebou!!!“, křičel a já jsem jen stěží potlačoval slzy a pocit rozhořčení. Mastnota nešla dolů. Ruce i hadr beznadějně klouzaly po hladkém hliníkovém povrchu podnosu a dotyčný nadřížený měl dobrou záminku ke zvyšování hlasu. Se stále se zvyšující rychlostí jsem se snažil splnit nemožný úkol. Mastnotu nebylo možné odstranit. A on vidouce mou marnou snahu plnit úkol přešel z ponižujícího křiku v ještě děsivější skřehotající smích. Mé ponížení mu dávalo možnost vychutnat si onu slastnou moc nad druhým. Možná se v něm v tuto chvíli probudil pocit zadostiučinění za ponižování které třeba kdysi sám prožil.....

Ještě že mám klíče od prádelny. Dozorčímu jsem nahlásil, že jdu připravit kotle do prádelny a spěchal jsem tmou kasáren.

Dveře za mnou tiše zacvakly a jen obrovské pračky stojící kolem, byly němými svědkyněmi mých vroucích modliteb. Bylo mi najednou dobře. Nikdo nekřičel, neponižoval. Modlil jsem se polohlasem a slyšel svůj hlas volající k Bohu. Pane dej mi prosím sílu vydržet všechno co mě ještě čeká! Chvíle samoty v tichu prádelny mi byly balzámem pro duši stejně jako vysoké chrámové zdi kostela jsou oázou pro věřící.

Klidný a pro tu chvíli vyrovnaný jsem zamknul dveře prádelny a vracel se zpět na ubikaci. Všude byla tma a až podezřelé ticho. Pohled na hodinky mne vrátil do reality a taky rychle vyvedl z klidu. Bylo už dávno po večerce. Budu-li přistižen, jen těžko odůvodním svou nepřítomnost. Jak vysvětlím kde jsem celou tu dobu byl?

Tiše jsem spěchal zpět a doufal, že si zatím nikdo nevšiml mé nepřítomnosti. Měsíc se krčil za mraky, vítr ustal. Všude panuje tma a hrobové ticho. Ještě pár metrů a budu v bezpečí své postele. „Sůdruh vojak!“ Ozvalo se náhle ze tmy a ve mně by se krve nedořezal. Bylo to v háji. Jsem přistižen, odhalen a čeká mě trest. Už nikdy nebudu mít možnost využít soukromí prádelny. Jak vysvětlím co a kde jsem dělal?

Navíc mě přistihl důstojník, který po mě celou dobu tzv. šel. Byl to politruk, který byl dobře informovaný o mé minulosti politického dezertéra a zrádce. Dotyčný ke mně přistoupil blíž a s evidentním zadostiučiněním si vychutnával situaci. Byl to člověk neoblíbený, všemi pohrdaný a až vojenská hodnost a funkce mu daly moc. Teď jsme tu stáli jako kočka a myš. A on byl ten co má navrch. Mohl mě rozšlápnout jako červa a zbytek vojenské služby mi pěkně zkomplikovat. Naklonil se ke mně a tiše zavrčel : „Sůdruh vojak, čo tuná robíté?“ „Jdu z prádelny..“vykoktal jsem nesměle. „Ahááá!“ Opáčil. Pomalu jsem se smířoval s myšlenkou na průšvih. Už se nebudu mít kde modlit, psát dopisy domů a prožívat chvílky klidu. „Potreboval by som čisté povlečenie“ Ozvalose tmou. Cože? Nechápal jsem. „Bielizeň!!!“ Zkusil to jinak důstojník! „Samozřejmě zařídím to“.

Řekl jsem a stále nechápal, že vše je zažehnáno. Žádné vyšetřování. Jak se onen kapitán objevil, tak zase zmizel ve tmě. Ještě chvíli mi trvalo než mi došlo, že jsem mimo nebezpečí.

Byl to stejný důstojník, který mi jednou udělal přešvih s kontrolou osobních věcí. Věděl jsem, že jde tak zvaně po mě. „Otvortě skrinku!“ Zahřímá a v jeho obličejí se objevil vítězoslavný úšklebek uspokojení. Nachytil mě. Nebylo kam uhnout. Konečně mám na lopatě toho mladého blázna co má v papírech, že je nebezpečný socialistickému zřízení. A jak rafinovaně to umí kamuflovat! Plní si své povinnosti a tváří se jako nevinátko. Ale na mě si nepřijde. Jednou ho načapám! Tak nějak asi onen politruk mohl uvažovat. A nyní nastala ta chvíle.

Cožpak o to. Věci jsem měl předpisově urovnané, ale o to tady vůbec nešlo. Pod jinými knížkami v mé skříni ležela totiž Bible.

Bylo to podobné jako bych v dnešní době byl přistižen se zbraní bez povolení nebo s drogami. Důstojník s vítězným a potměšilým úšklebkem natáhl ruku do skříňky a sáhl pro knihu. „Tááák čo to tu máme?“ Zvedl publikaci k očím a zůstal najednou zaražen. Nahoře na Bibli totiž ležel Marxismus. „Vy to čítatě súdruh vojín??“ Zazněla otázka jenž byla evidentně pronesena s nepředstíraným údivem. Kývl jsem. „Hm“..ozvalo se zadumaně. „No a medzi nami... V tu chvíli se ke mně důstojník naklonil a ztišil hlas, aby nás okolo přihlížející vojáci dychtivě očekávající další vývoj událostí, neslyšeli. Podobné razie totiž nikdo zatím nezažil. „Vy tomu rozumietě čo tuná čítatě?“ Pronesl s očividnou a neskrývanou zvědavostí. Kývl jsem spolu s výmluvným pokrčením ramen. Důstojník uznale pokýval hlavou a mlčky položil knihu zpět na Bibli, která ležela nyní nahoře a nebylo možné ji přehlédnout. Důstojník nechápavě zakroutil hlavou a odcházel. Bylo zřejmé, že usilovně přemýšlí. Odcházel a já jsem s klepajícími se koleny rychle zamykal skříňku s výstrojí a Bibli přikrytou brožurou o marxismu. On si stále něco pobrukoval, pokyvoval hlavou a odcházel až zcela zmizel za dvoukřídlovými létacími dveřmi kdesi na schodišti. Až později jsem si vlastně uvědomil, že celé dva roky jsem měl Bibli při sobě a nikdy mi ji nevzali ani ji u mě neodhalili. Vezmu-li v úvahu, že podobných nečekaných razíí bylo více a veškeré soukromí vojáka sestávalo z jedné plechové skříně na chodbě a nočního stolku u postele.....?!

Jindy jsem porušil jednu ze svých důležitých povinností a nesledoval povinné televizní zprávy. Raději jsem si v ústraní četl knihu o Novém zákoně. To bylo něco jiného než sledovat zprávy o úspěších budování socialismu!

Důstojník konající službu vešel do ložnice a uviděl mne s knížkou v ruce. „Proč nejste na „pévéesce?“ (to byla tzv. politicko - výchovná světnice, jinými slovy místnost s televizí). Ve vzduchu opět visel průšvih....Nevěda jak obhájit svoji nepřítomnost při sledování zpráv, jsem onomu důstojníkovi přistrčil pod nos čtenou knihu. Dotyčný mrkl na titul a s vážným a uznalým pokyvováním hlavy pronesl: „Ááách tááák...budoucí právník! No jen študujte vojáku. To já bych na to v životě neměl...!“ Otočil se a zmizel kdesi na chodbě, dříve než jsem se stačil vzpamatovat.

Jednou ovšem proběhla obrovská razie v osobních věcech vojáků. Ten den jsem pracoval, ostatně jako obvykle, ve skladu. Tam byl mým nadřízeným nadpraporčík, který mi projevoval určitou náklonnost a držel nade mnou (v rámci svých možností) ochrannou ruku. Třeba tím, že jen tak náhodou pronesl: „Dnes byla porada velení. Chystá se nějaká veliká kontrola. Kdo ví co budou hledat. A proběhne už v pátek.“ To řekl a významným pohledem se na mne zadíval. Oba jsme bez dalších slov věděli, že mne varoval. Také něco podobného udělal práškač, který byl na mne nasazen útvarovou kontrarozvědkou. „Dej si pozor! Ve čtvrtek bude razie!“ Zahlásil a významně na mne pomrkával skrz černé brejličky co měl na nose. Netušil ovšem, že už dávno nemá moji důvěru i když o jeho úkolu mne sledovat, jsem zatím nevěděl. To mi došlo až mnohem později. Jen mi nesesedlo, že obě informace neladí v datu kontroly.

A přišla středa. To byl pro mne vždy čas od času zvláštní den. Naložili jsme hromady prádla a uniforem na náklad'ák a vezli je do čistírny.

Ač mi zprvu nebyly povolovány vycházky a doma jsem nebyl celý rok, díky těmto cestám do

čistírny jsem směl zahlédnout svět jinak než přes ostnatý drát kasárenských zdí. Sedával jsem na korbě nákladáku mezi hromadami prádla a sledoval ubíhající krajinu za námi. Všechno dříve tak všední mi připadalo v těch chvílích, vzácné a zajímavé. Stromy, louky a vůbec otevřená krajina...Byl to balzám pro duši.

Po našem návratu z čistírny jsem nechápal proč mezi vojáky panuje takový rozruch. „Kdes byl ????“ Sesypali se na mne kamarádi spolubydlící. „No to jsi tady měl být!!!“ A proč? Nechápatě jsem se podívoval. Byl vyhlášen nástup celé roty, strašné manévry, čtení seznamu vojáků a zjišťování kde kdo je. Všichni museli nastoupit a postupně ukázat obsah ve svých skříňkách. A největší shánka byla po tobě! Stále jsem nechápal. Až později jsem se dozvěděl, že kontrola byla kvůli mně a měla odhalit, že přechovávám protistátní literaturu. Za takovou byla v té době považována i Bible. Ale ukázalo se, že jsem byl zcela legálně plnit své povinnosti jinde. Kontrola tak vyšla naprázdno.

Co bylo pro mne jako mladého, teprve nedávno obráceného křesťana v té době nejtěžší, byla odloučenost od bratří a sester z rodiny věřících. Byla mi zadržována pošta, zakazovány návštěvy a stalo se i to, že farář, který mne chtěl navštívit v kasárnách nahlali, že jsem převelen neznámo kam. A právě v té době se stalo, že na jedné ruce mi naskákaly obrovské bradavice. Nevím jestli to bylo díky špinavému prádlu které mi procházelo rukama v útvarové prádelně nebo něčemu jinému. Dříve jsem (a ani později) ničím takovým netrpěl. Vím jen, že to pro mne znamenalo mnoho cest do Brněnské vojenské nemocnice a díky tomu i setkání s věřícími a návštěvy kostelů. S ovázanou rukou jsem nemohl sice pracovat ale jinak jsem nebyl nijak omezen v pohybu. Oblékal jsem vycházkovou uniformu a každé vyšetření znamenalo celodenní výlet na svobodu. A lékaři? Ač dělali co mohli, ale nic nepomáhalo. Ruku jsem měl popálenou od tekutého dusíku a neustále zafačovanou. Ale pro mne to bylo štěstí a požehnání. Každé ošetření znamenalo cestu na svobodu. Až s propuštěním do civilu všechno skončilo. Ruka se zahojila a po bradavicích nezbyla ani jizvička. Jak nemoc přišla, tak zase zmizela.

To co jsem zde napsal je jen zlomkem z mnoha prožitků, které neumím vměstnat do několika desítek řádků textu. Stejně jako nelze lidský život v celé jeho rozmanitosti popsat několika slovy. Dva roky vojny uběhly a já jsem se vrátil do civilu.

Bohatší a zkušenější.

Vyplatilo se mi spoléhat na Boží ochranu a vedení.

Díky Pane, že zahanbuješ naši nedověru a učíš nás spoléhat na Tvoji ochranu. Kéž se umíme na Tebe spoléhat vždy a za každých okolností. Ne jenom tehdy, když nám nic jiného nezbyvá.

Autor: Ivan Vodák